

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 913/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Ивковић, адвокат из ..., против тужених "Железнице Србије" а.д., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Љиљана Р. Попадић, адвокат из ... и "Инфраструктура железнице Србије" а.д., са седиштем у Београду, ради накнаде трошкова топлог obroка и регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2757/19 од 17.09.2019. године, у седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ предлог тужиоца за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2757/19 од 17.09.2019. године, као и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 300/19 од 15.05.2019. године, у ставовима другом, трећем и четвртном изреке и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене "Железнице Србије" а.д., са седиштем у Београду, за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 300/19 од 15.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу на име неисплаћеног топлог obroка, у периоду од 12.04.2014. године до 12.04.2017. године, солидарно исплате појединачне месечне износе наведене у изреци, са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за 2014, 2015. и 2016. годину солидарно исплате износе наведене у изреци са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2757/19 од 17.09.2019. године, одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, у ставовима другом, трећем и четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена "Железница Србије" а.д. је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је закључио да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став о ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора не искаже у платној листи запослених, а који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању на коме су засноване побијане одлуке, тужилац је био у радном односу код тужене "Железнице Србије" а.д. до 01.09.2015. године, од када је код тужене "Инфраструктура железнице Србије" а.д., на пословима пружног радника. Уговором о раду тужиоца и Анексом тог уговора предвиђено је право тужиоца, као запосленог, на накнаду, између осталог, трошкова и других примања у складу са законом и Колективним уговором. У утуженом периоду на снази је био Колективни уговор од 30.11.2002. године ("Службени гласник РС" бр. 84/02, 46/11) и Анекс тог уговора од 26.07.2006. године ("Службени гласник РС" бр. 4/06). Након извршених статусних промена усвојен је Колективни уговор "Железнице Србије" а.д. од 24.03.2015. године, којим је предвиђено да се одредбе тог уговора односе и на запослене код тужене "Инфраструктура железнице Србије", а члан 57. став 2. предвиђа да је у вредност радног часа укључена вредност накнаде за исхрану у току рада и 1/12 регреса. Вештачењем ради утврђивања да ли је тужиоцу за спорни период обрачунат и исплаћен топли оброк и регрес констатовано је, на основу увида у обрачунски лист тужиоца, да је тужени обрачунавао и исплаћивао основну зараду тужиоцу по вредности једног радног часа, у складу са чланом 5. Анекса Колективног уговора, с тим да тужени накнаду на име топлог obroка и регреса није приказивао одвојено од основне зараде у обрачунским листама тужиоца, те је вештак за спорни период извршио обрачун у складу са одредбама Колективног уговора из 1995. године, са изменама из 2000.-те године, којима је била предвиђена висина трошкова исхране и регреса, када су последњи пут исплаћени ови трошкови одвојено од зараде и приказани у обрачунским листићима.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак

судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима туженог.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало неправилно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је прописано и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), а што мора бити исказано у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка није доставио такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да исту није ни донео. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити ни навод туженог, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени није могао да се изјасни о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказао у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да је тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивао на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку другостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

Туженој "Железници Србије" а.д., не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**